

תעשו טובה, תפסיקו לעשות טובות לאנשים. זה רק מסבך אתכם בצרות.

רצחתי שני תלמידים היום בבוקר. זה היה בשביל השיעור כמוכן. אני לא רוצחת תלמידים ככה סתם, צריכה להיות סיבה מספיק טובה. שתי הגופות שכבו על רצפת החדר, ואני התמלאתי התרגשות ממה שעומד להתרחש.

הובלתי את הילדים לתוך כיתת קולנוע, חדר מקלט ענק וחשוך, עם האקוסטיקה הכי מחרידה שאפשר לדמיין. בדרך כלל הוא משמש אצלנו ל – כאילו דה – צפייה בסרטים, אבל היום הוא הפך לחדר החקירות הפרטי שלנו, בעזרתם האדיבה של זוהר וצימר – תלמידי מגמת הקולנוע של התיכון.

כולנו צעדנו לעבר שני המתים, ונעמדנו מעליהם בחצי מעגל מאולתר.

”פקד סולימאן, ספר לי בבקשה על הממצאים,” פניתי לרפיק, שהביט בי באימה, אפילו שתרגלנו את זה רק היום בהפסקה. הוא התקדם אליי והצדיע. ”כן רב־פקדת. ובכן, אהם, בשעה שתיים־עשרה התקבלה במטה המשטרה שיחה אנונימית שעל פיה נשמעו שלוש יריות מאזור זה.”

”נשלחו ניידות לזירה?” חקרתי ודמיינתי את עצמי במבטא בריטי ובנעלי עקב. זוהר הגופה גירד באף. לפחות שני תלמידים שמו לב וצחקו, אבל כולם היו מוקסמים, מרותקים לז'רגון הזר.

"כן רב־פקדת." צפיתי בגופו של רפיק נרגע. הקול שלו נהיה עמוק, הוא התחיל להיכנס לתפקיד. בידו הוא החזיק סיגריה בלתי נראית, וקיוויתי שהוא לא מעשן במציאות. "ניידת הפטרול שבה אני והשותף שלי נסענו הגיעה לזירה אחרי עשר דקות מהקריאה." רפיק שאף מהסיגריה הדמיונית ונשף בקול. אפשר היה לראות את העשן הדמיוני מתפזר לכל עבר. "כשנכנסנו לזירה מצאנו שתי גופות של גברים. הם נראים כבני ארבעים."

התלמידים צחקו, אבל לשמחתי זוהר וצימר לא הנידו עפעף. גם רפיק התעלם מהקבוצה, כולו שקוע בדמות הבלש החוקר שלו. "בדקנו דופק, אבל שניהם מתים. לאחד מהם יש אקדח ביד. לא מצאנו כלי נשק נוסף." הוא רכן לעבר הגופה והצביע בעט לייזר על האקדח שבידו של זוהר. "נראה שמדובר ברצח ולאחריו התאבדות, אבל... יש לי תחושה מוזרה לגבי המקרה הזה." "למה אתה מתכוון?"

"הנרות האדומים האלה, הצורה המוזרה שבה שוכבות הגופות, זה נראה כאילו התקיים כאן איזה טקס שטני. ואת רואה את הגופה הזאת?"

כולנו התכופפנו אל צימר.

"הידיים שלו מאוגרפות. אני אומר לך, זה לא רצח רגיל." הוא זרק את הסיגריה הדמיונית ודרך עליה.

"אף רצח הוא לא רצח רגיל, פקד סולימאן. אבל אני מבינה למה אתה מתכוון. שמתו לב לחמישה דברים מוזרים לפחות מאז שפתחת את פיק."

"אני שמח שאת כאן רב־פקדת. זה מעבר ליכולתנו."

בעשרים הדקות הבאות, חיפשו תלמידיי רמזים, מצאו פתק סודי ביד המאוגרפת של צימר, פיצחו צופן והופתעו עד מאוד מזהות הרוצח (זה היה רפיק!!!).

הצלצול קטע את שמחת הניצחון שלנו. הודינו לזוהר ולצימר, ששיחקו גופות במקצועיות, וכולם נעמדו מסביבם ומסביב לבלש הרוצח, והחליפו חוויות נרגשות.

אני בעצמי הייתי בהיי די רציני, מודעת לכך שזה השיעור המקורי

ביותר שקיימתי עד כה, ושיהיה לי אתגר די גדול להתעלות עליו בעתיד. איזה כיף להיות מורה!

אני שונאת להיות מורה! מי המציא את המקצוע הנורא הזה? האימייל בהה בי ממסך הטלפון שלי, חתום בידי כרמל, המורה לספורט, ומבשר על מדיניות חדשה שהתקבלה בהצבעה בקרב צוות המורים: תורנות שטיפת כלים.

הרגשתי את הפרצוף שלי מתלהט. מה שעצבן אותי עוד יותר מהמייל, ואפילו מהחתומה עליו, היתה הידיעה שאני פחדנית מכדי להביע את דעתי. נשפתי בקול ויצאתי מהאוטו. מזל שהגעתי למקום האהוב עליי בעולם. אני בת של חקלאים ולכן אוהבת משתלות, אבל הביקור היום אינו ביקור ספונטני. היום עברתי ב"נמש" בדרך חזרה מבית הספר במסגרת "משימות בועז והרגל". המשתלה באמת בדרכי, וזו אחת הסיבות שאבא מפיל עליי בכזאת קלות את כל המשימות האלה. אבל לא באמת אכפת לי. היה יום מעולה, החלטתי, האימייל לא משנה את זה.

נכנסתי למשתלה בשמחה, צעדתי דרך סידורי הפרחים שבכניסה בכוונה לגשת לקופות, לאסוף את הארגז של אבא ולסגור עניין. אבל האדניות עצרו אותי. היתה שם אדנית גדולה מעץ, מאלה שעומדות מחוץ לבתי קפה, עמוסה אין-ספור פרחים שונים בגווני ורוד וסגול. עצרתי לרגע מעליה, נהנית מהמראה. נשמתי לקרבי את הריחות, ודמיינתי את האדנית על רצפת האבן שבכניסה לבית שלי.

"אוהבת?" מישוהו נעמד מאחוריי.

"מאוד," עניתי בלי להסתכל בדובר. אני לא אוהבת ליצור קשר עין עם זרים.

"אני מת על פרחי הסתיו, הם לא מוערכים מספיק... תראי כמה הצלחתי לרכז באדנית אחת," אמר בגאווה.

"אתה עשית את זה? וואו!" עכשיו כבר לא היתה לי ברירה אלא להסתובב אליו כדי לראות מי האומן המוכשר שמעדיף אנדרדוגים, והמילים נתקעו לי בגרון. גם הוא נחנק עם התודה שהתחיל להגיד, כי זה היה עידו צנעני הבן זונה, ואנחנו לא סובלים זה את זה.

"שרונה!" הוא אמר בהפתעה.

"עידו!" גמגמתי, "לא ידעתי שאתה עובד פה. איפה אלעד?"

"הוא בהשתלמות באנגליה. אני מחליף אותו בחודש הקרוב."

שמחתי שהגדיר טווח תאריכים ונעצבתי שלא אהיה בנמש כל נובמבר, ואחמיץ את שוק פקעות החורף.

"אה," הפגנתי רמות ורבאליות נשגבות, כיאה למורה לכתיבה

יוצרת שאני.

"מה את עושה פה?" הוא התחיל, ואז ניסה לתקן, "אני מתכוון,

באת לחפש משהו ספציפי, או שסתם עצרת לטייל בנמש, או..." הוא

הסתבך עם המשך המשפט ולשמחת שנינו השתתק.

בחנתי אותו בעניין, בניגוד לרצוני. הוא בהחלט השתנה עם

השנים. היתה לו חולצה חמודה, עם הדפס גיקי מצחיק של מונטי

פייתון. הוא נראה הרבה פחות גמלוני ממה שזכרתי, והגוף שלו היה

מאוד שרירי, בעיקר בחזה ובמוטת הכתפיים האדירה. כן, היו לו

שרירים של חקלאי. גם הפנים שלו היו פנים של חקלאי, צרובות

שמש, שזופות ונעימות. זכרתי את העיניים החומות האלה, מסתכלות

עליי בחברות ובחיבה, או ככה לפחות חשבתי, עד שפרצופו האמיתי

התגלה.

הסתובבתי ולא טרחתי לענות לו. אני לא חייבת לו תשובה, ולא

שום דבר אחר. היחיד שחייב כאן משהו זה הוא, לי, והוא לא נתן לי

אותו עד היום, אז אין לי שום ציפיות.

"אלי כאן?"

"לא."

תקוע איתי, אה? טוב, אז אין ברירה.

"יש לכם חבילה בשביל בועז קרופרו?"

"אני אברוק."

איילה עשתה לי שלום מאזור הירקות, היא עזרה שם לזוג צעיר

שלא הפסיק לשאול שאלות, ולגבר מבוגר שלבש אוברול ג'נס כאילו

יצא מחווה בארצות הברית. נופתי לה בחזרה. לא יכולתי ליפול

עלייך? איך נתקלתי דווקא בעידו צנעני הבן זונה?

עצב"ז והזרועות השריריות שלו החוו לי לסור לקופה, וסרתי,

בחוסר רצון. כבר הייתי הולכת הביתה וזהו, מתקשרת לאלי ומבקשת שיביאו לי את הארגז הביתה. אילו הייתי יודעת שאלעד לא יהיה כאן עכשיו חודש, ושמחליפו הוא עידו־פאקינג־צנעני, אין שום סיכוי שהייתי באה, ולא משנה שהמשתלה בדרך הביתה. החיסרון בלגור במושב שבו גדלת כל חיך, הוא שלפעמים פוגשים אנשים מהעבר שלא רוצים לפגוש. אז כשיודעים מאילו מקומות צריך להימנע – נמנעים.

"כן, יש כאן חבילה לאבא שלך, אבל לא תוכלי לקחת אותה לבר," הוא יצא מאחורי הקופה. הייתי אומרת לו שאני מספיק חזקה ותודה רבה, אבל באמת־באמת שהעדפתי לצמצם את השיחה בינינו למינימום האפשרי.

הלכנו לעומק המשתלה. מימין לחממת הסחלבים הענקית הוא עצר ולקח מריצה. לא החלפנו מילה זה עם זה. יותר מדי משקעים מהעבר. יותר מדי עלבון ובושה וכאב.

יצאנו החוצה לרחבת החנייה, השמש של סוף אוקטובר קופחת על ראשינו. הוא עצר ליד ערמת כדי חרס ענקיים, והצביע על מלבן אימתני עטוף בניילון שקוף שהשם "קרופרו" היה כתוב עליו בטוש שחור. זה נראה כמו משטח עץ שעליו הונחו ארגזים סגורים ומעליהם כמה שקי אדמה אדירים וצינורות שחורים, והכול לופף בניילון נצמד והפך לחבילה גדולה אחת. אבא השתגע? איך אני יכולה לסחוב את זה? ואיך אוכל להוריד את זה מהאוטו כשאגיע הביתה? הוא ביקש שאאסוף כמה צינורות ומשטחי שתילה. אפילו לא ידעתי אם יש כאן משטחי שתילה – אולי יש שם מטילי זהב בארגזים הסגורים האלה? התלבטתי מה לעשות. עידו צנעני התכופף אל החבילה האימתנית.

"חכה."

הוא נעצר והסתכל עליי.

"אין לי איך להוריד את זה מהאוטו בבית. אבא שלי שבר את הרגל אז הוא לא יוכל לעזור לי. הוא כנראה לא הבין את הגודל של מה שהוא הזמין. תשאיר את זה כאן. ניקח את זה ביום אחר או שנבקש מאלי להקפיץ לנו את זה."

אבא ואמא יתאכזבו ממש, אבל זו בעיה שלהם. אולי אבקש שיפרידו את הצינורות משאר החבילה? אלא שהיא סגורה הדוק כל כך...

"אני יכול לבוא איתך ולעזור לך להוריד את זה בבית," אמר מר צנעני לאוזניי הנדהמות. "בדיוק מסתיימת לי המשמרת עכשיו אז אין לי בעיה. האוטו שלי במוסך, אז את תעשי לי טובה בעצם ותיתני לי טרמפ לכפר."

כמה טיפוסים, אפילו כשהוא מתיימר לעשות מעשה טוב, הוא חושב קודם על עצמו. אבל דווקא במשפט הזה הוא שכנע אותי, כי הוא לא עושה לי טובה בעצם, אלא מציע שנעשה טובה הדדית. הדבר האחרון שבא לי זה להיות חייבת לו משהו.

"אוי־קיי," עניתי, והוא העמיס בקלות יחסית את הקונסטרוקציה הענקית על המריצה.

הלכנו לסקודה החבוטה שלי. שמחתי שלפני שבוע פיניתי את הבגאז' שהיה מלא בשטויות שתכננתי להביא לבית הספר כבר חודשים ובכל פעם התעצלתי להוציא. מתברר שהמשטח נכנס יופי. נכון, הבגאז' לא היה יכול להיסגר, אבל עידו צנעני שלף חוט שחור מאיפשהו, קשר את הוו שאף פעם לא שמתי לב שיש שם – בחורה שכמוני – אל קצה פתח תא המטען, והיינו מוכנים לתווה. הוא התקשר לאיילה ויידע אותה שהוא עוזר לי להקפיץ סחורה ושסיים להיום, בזמן שנכנסתי למושב הנהג.

התנעתי והוא התיישב בטבעיות במושב לצידי ונחגר, כאילו נסענו ככה שנים. היה משהו נינוח בהתנהלות שלו, וזה הרגיו אותי בלי סיבה הגיונית. הוא לא עשה שום דבר רע. לא בשנייה הזאת.

החלשתי את לוס פרונטריסוס, שילבתי לרוורס והתחלתי לצאת מהמשתלה, ובינתיים עידו צנעני האפס סקר את החוברת שהיתה מונחת על הדשבורד שלי, עם עט שתקוע באמצע כמו סימנייה.

"את פותרת תשבצי היגיון?" שמעתי משהו בקולו, אבל לא הצלחתי להחליט מה זה. לא תכננתי להחליף איתו מילה אחת בנסיעה הזאת, והוא הוריד אותי מהסוס הזה בלי להתאמץ.

"כל המשפחה שלי. טוב, חוץ מאבא."

"כיף לך."

מופתעת, סובבתי אליו את הראש, יוצרת קשר עין בניגוד לרצוני.
"אף אחד מהחברים שלי או מהמשפחה שלי לא אוהב תשבצי
היגיון, אז כשאני נתקע אין לי במי להתייעץ."

"אתה?" לא ידעתי מה להגיד. עידו צנעני פותר תשבצי היגיון? מי
היה מאמין?

"יש לנו קבוצת ווטסאפ," שמעתי את עצמי אומרת.

"מה, של המשפחה?"

"כן, אבל רק לתשבצים. לא של תמונות ילדים והיגים של הורים
והעברת הודעות שרשרת על וירוסים. קבוצה של תשבצי היגיון. ככה
אנחנו עוזרים אחד לשני. או משוויצים. בעיקר אחותי משוויצה, היא
הכי טובה אצלנו בתשבצים."

"תמרה," הוא אמר, מזכיר לי שאנחנו מכירים, כאילו יכולתי
לשכוח.

"תמרה."

"איך אבא שלך שבר את הרגל?"

שוב הופתעתי. הוא מנסה בכוח לנהל שיחה? מה אכפת לו בכלל?
הוא הביט בי במבט כן – הקשר עין הזה, טעות רצינית! – וסיפרתי
לו, כמעט למורת רוחי.

"הוא נפל מסולם."

אבל זה היה סיפור הזוי מדי בשביל לדחוס אותו לשלוש מילים, אז
המשכתי, "הוא ניסה לסדר את המרזב לקראת הגשמים, ובאסטי, הכלב
שלי, נבהל מסוסים שעברו ברחוב והסתבך לו בסולם והפיל אותו.
לבאסטי לא קרה כלום, ואבא שבר את הרגל בשלושה מקומות." אבא
המסכן. זה שבר לא פשוט, עם שיקום ארוך. אני לא בטוחה שאי פעם
הוא יסלח לבאסטי הטמבל. זה שהסולם היה ישן ומצ'וקמק ולא יציב,
זה סיפור אחר כמובן.

"לא נעים."

"לא."

נופי הכפר חלפו על פניי, יפים ופסטורליים. הכול כאן פורח
וחקלאי וירוק. אבל זה כפר מלא ניגודים. בית של מיליונרים, מוקף

חומת שיש ענקית ותאורה יקרה, צמוד לבית קטן וצנוע, קיבוצניקי שכזה. כל בית שחם מלאה מראות שכאלה, שיקוף לטיפוסים ובעיקר לדורות השונים שגרים כאן.

השתתקנו שוב, והבנתי שלכאורה תורי לשבור את השתיקה, לשאול אותו משהו, להתעניין בדעתו, בעיסוקיו או בתחומי העניין שלו, אבל אין שום סיכוי שזה יקרה. הצבוע שלצידי ושני חבריו עשו מעשה שלא ייעשה. בעיקר הוא. השנים שעברו לא הקהו את תחושת הבגידה.

כשהגענו לבית הוריי קפצתי מהאוטו, ועידו צנעני הבן זונה יצא באיטיות מהמושב והתמתח. החולצה שלו היתה שנונה כל כך, קודם לא הספקתי להתעמק. היא הכילה כמה מהציטוטים המצחיקים יותר של מונטי פייתון. הוא קלט את מבטי.

"מונטי פייתון."

"אני רואה."

"הזמנתי מהאינטרנט."

"היא מעולה," פלטתי.

"יש לי עוד אחת, עוד יותר שווה, עם האבירים שאומרים ניי."

"זה הסרט שלהם שאני הכי אוהבת."

אוף, שרונה, תסתמי.

"אתה צריך מריצה?"

"לא, אני אסתדר."

הוא כבר היה עסוק בלחתוך את החוט שקושר את הבגאז', באולר שוויצרי ארום כזה, כמו שמקגייוור נהג לסחוב. למי יש היום אולר שוויצרי ומאיפה בדיוק הוא שלף אותו? ניסיתי להתעלם מהמחשבה שלא הייתי מכירה את מקגייוור אלמלא אחותו, שהכריחה אותנו לראות כל מיני סדרות של שנות השמונים.

אבא יצא החוצה, נשען על קביים, וקרטע בזהירות. הבטתי בו במורת רוח, כי הוא לא אמור לרדת מכיסא הגלגלים כרגע, וגם כי:

"אבא, איך לעזאזל חשבת שאני אמורה לסחוב את הדבר הענקי

הזה?"

"סורי, מתוקה. הם צירפו גם את חומרי ההדברה והדישון והאדמה,

זה היה אמור להיות במשלוח אחר. חשבתי שאת תאספי רק את המשטחים.”

הוא הנהן לשלום לעידו צנעני, ולרגע אחד נבהלתי שאבא זוכר מי זה, אבל ראיתי מיד שאין לו מושג. הם דיברו על תכולת החבילה ואיפה אבא רוצה אותה. עידו צנעני השריץ הרים את הכול בבת אחת, וחולצת מונטי פייתון נראתה פתאום עוד יותר מרשימה, עם השרוולים שהכילו בקושי את שרירי הזרוע המנופחים. מעניין אם הוא באדי בילדר משוגע כזה שהולך כל יום לחדר כושר ומכור לתזונה שלו. איכשהו לא נראה לי. דמיינתי אותו מרים משקולות ללא חולצה, כולו מזיע ושרירי, ואז נתתי לעצמי מכה מדומיינת על המצח. למה אני חושבת על הבחור הזה בכלל? איכס!

כדי לא להיות כלבה צעקתי לו, "ביי." בלי לחכות לתשובה צעדתי אל הבית שלי, משאירה את האוטו בחנייה של ההורים, ואת עידו צנעני המניאק בידיים הטובות של בועז קרופרו והקביים. טעות גדולה, כפי שאגלה בהמשך.